

Arrest

nr. 193 555 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.11.2016 werd ingediend door:

Naam: E(...) M(...)
Voorna(a)m(en): A(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 3.11.2016 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde mevr. A(...) B(...) C(...), geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst VZW S(...) dd. 10.10.2013 met bijhorende loonfiches (juli - oktober 2016) op naam van de referentiepersoon;
- Attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2016 ref 27941/2016: dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- Attestation de non-profession n°1694/SA dd. 4.09.2016 waaruit moet blijken dat betrokkene geen werk had.
- Certificat scolaire n°55B016/17 dd. 20.10.2016 Lycée Qualifiant N(...) E(...) J(...) waaruit blijkt dat betrokkene dd. 2.12.2010 gestopt is met school gaan.
- Verzendbewijzen van geldstorting via Western Union vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon (broer van betrokkene) aan betrokkene dd. 04.11.2015, 07.12.2015, 08.01.2016, 03.02.2016, 09.03.2016; 04.04.2016, 06.05.2016, 09.06.2016, 11.07.2016, 04.08.2016, 02.09.2016, 12.09.2016 en 26.09.2016.
- Attesten OCMW Hasselt dd. 9.11.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene zijn broer en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen. Er werd geen dergelijk attest op naam van betrokkene neergelegd.
- Certificat administratif- Charge de famille dd. 17.01.2017 n°61 opgemaakt te N(...) vanwege de Marokkaanse autoriteiten, waaruit moet blijken dat betrokkene ten laste was van zijn broer en zijn schoonzus. Dit attest werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Bovendien is niet duidelijk op basis van welke gegevens de bevoegde overheden tot deze conclusie komen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 31.10.2016 werd

gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Met de voorgelegde geldstortingen via Western Union is gezien de beperkte grootte van het bedrag dat betrokkene gedurende de periode 04/11/2015-26/09/2016 werd overgemaakt onvoldoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel en materieel ten laste was van de referentiepersoon. Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkene mogelijkerwijze over eventuele andere bronnen van inkomsten/ roerende inkomsten beschikte.

Betrokkene legde immers geen bewijskrachtig stavingsstuk van zijn nationale overheden voor waaruit blijkt dat hij aldaar over geen roerend vermogen/onroerende goederen beschikt. Immers het attest dat betrokkene onze Dienst hieromtrent voorlegde werd opgemaakt op zijn vraag en betreft duidelijk een verklaring op eer. Hieraan kan bijgevolg weinig bewijskracht aan worden toegedicht. Bovendien lijkt betrokkene vermeende financiële precare situatie hem geenszins te hebben verhinderd om verscheidene malen met een visum kort verblijf naar Spanje te zijn reizen. Tot slot legt betrokkene geen attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat hij hier in België niet ten laste valt het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële

motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Zij verwijt de verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout te hebben begaan. Het middel luidt als volgt:

“1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§” 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

(eigen onderlijning)

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

(eigen onderlijning)

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikelen 47/3 Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

In de wet staat enkel vermeld dat eisende partij “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon of dat hij moet “deel uitmaken” van het gezin van de referentiepersoon.

In casu staat niet vermeld dat hij het bewijs moet leveren van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin reeds in het land van oorsprong of gewoonlijke verblijfplaats, zijnde in casu Marokko.

Het ten laste zijn in België wordt in de bestreden beslissing an sich niet betwist. Het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België wordt ook niet betwist.

Eisende partij voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5.

Ter ondersteuning van het standpunt van eisende partij verwijst hij naar volgende passage:

“Wanneer ben je ‘ten laste’?”

Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden. Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.”

In deze passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie (<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>, geraadpleegd op 30.10.2015) wordt benadrukt dat het bewijs van materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, moet worden gegeven.

In casu wordt niet verwezen naar het feit dat deze voorwaarde reeds vervuld had moeten zijn op het moment dat eisende partij in Marokko verkeerde.

Nee het dient voorafgaand de aanvraag te worden aangetoond.

Er wordt zelfs verder verwezen naar een periode van 6 maanden.

In casu, heeft eisende partij meer als voldoende aangetoond ten laste te zijn van zijn schoonzuster en dit reeds voor een periode van 6 maanden gezien de aanvraag ook werd gedaan nu reeds meer dan 6 maanden geleden.

Sinds zijn aankomst verblijft hij immers bij zijn Nederlandse schoonzus. Hij staat in voor zijn kosten en lasten.

Eisende partij verbleef ook steeds bij haar en verblijft er tot op de dag van vandaag ook nog steeds. Het feit dus dat hij ten laste is van zijn schoonzus en dit reeds sinds zijn aankomst in België, is dan ook meer dan voldoende aangetoond.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

7.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij houdt geen rekening met Marokkaanse documenten die werden bijgebracht .

Ze heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht tot de allerlaatste week, nl. 28.04.2017 om een beslissing te nemen en met vernoemde documenten geen rekening te houden.

Eisende partij is van oordeel dat dit geen enkel probleem was gezien er bij de afgifte er geen probleem van werd gemaakt en gezien hij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen.

8.

Het middel is gegrond.

2.1.2. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel is als volgt uiteengezet:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Ook al zou Uw Raad van oordeel zijn dat de verwerende partij het recht zou hebben om het bewijs van ten laste zijn te vragen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, ondanks het feit dat dit niet in de wet wordt vermeld, dan nog dient de verwerende partij redelijk en zorgvuldig te werk te gaan, quod non.

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

2.1.3. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van

de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schendingen worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, die overigens eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...).”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...).”

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing het begrip “ten laste” in de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet te beperkend interpreteert. Zij stelt dat er nergens staat vermeld dat zij reeds “ten laste” moet zijn in het land van herkomst en het ten laste zijn in België wordt niet betwist, zo betoogt zij, zodat zij voldoet aan de criteria.

De verzoekende kan niet worden gevolgd.

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, er niet geheel mee samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Ze heeft betrekking op de zogenaamde ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, lid 5, e) van richtlijn 2004/38/EG dat luidt als volgt:

“in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of het land van waaruit zij binnenkomen afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Een omzetting mag er niet toe leiden dat aan artikel 3 van richtlijn 2004/38/EG een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

Lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De twee doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaan erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De vereiste dat een familielid-derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van de twee doelstellingen van richtlijn 2004/38/EG te worden geïnterpreteerd, met name het vergemakkelijken van het vrij verkeer van de burgers van de Unie en het bevorderen van de eenheid van het gezin.

Het is nuttig te verwijzen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of

inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het Hof van Justitie dient de betrokkene dus „nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van „bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer „financiële afhankelijkheid” en „het behoren tot het huishouden”. Er is dus een bijzondere band van afhankelijkheid vereist. Deze bijzondere familiale afhankelijkheidsbanden kunnen volgens het Hof in dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. Evenwel moet ze in elk geval bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Aldus geeft het Hof het tijdstip (het ogenblik van de aanvraag) en de plaats (land van herkomst) aan ten aanzien waarvan een situatie van afhankelijkheid moet worden beoordeeld.

Het begrip „land van herkomst” wordt door het Hof van Justitie verder nader toegelicht als de staat waarin de aanvrager verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman aangegeven, met verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Bot, dat het begrip „land van herkomst” kan slaan op lidstaten en derde landen en niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is of het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. In het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie, kan het land van herkomst dus zelfs een ander land zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt.

Het feit dat in het arrest Rahman wordt geduid dat het land van herkomst de staat kan zijn waarin een familielid-derdelander verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie heeft willen aangeven dat het begrip „land van herkomst” niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de

Unie vandaan komt – impliceert evenwel niet dat dat men het gastland steeds automatisch als het land van herkomst dient te beschouwen, zoals de verzoekende partij meent te kunnen doen gelden.

Verder kan niet worden voorbijgegaan aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt inderdaad, zoals de verzoekende partij dat ook al had aangegeven, het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke

behoefden in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Gelet op het hiervoor gestelde, moet worden geconcludeerd dat de aanvrager in beginsel, voor zijn komst in het gastland waar hij de Unieburger begeleidt of vervoegt, in het land van herkomst afhankelijk (d.i. ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin) dient te zijn van de referentiepersoon en dit tot het moment van de aanvraag om gezinshereniging. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie, dient te worden gesteld dat dit geen bron van recht vormt en dat dit geen afbreuk kan doen aan bovenstaande wetgeving en rechtspraak.

De verzoekende partij stelt dus verkeerdelijk dat zij enkel dient aan te tonen dat zij ten laste is in België sedert haar aankomst hier. Aangezien zij de motieven die op dat criterium betrekking hebben voor zover erin wordt overgegaan tot de toetsing van de voorgelegde stukken, ongemoeid laat, blijven deze onverminderd overeind.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij ten minste aanvullende informatie kan vragen aangaande haar persoonlijke situatie te verduidelijken of toe te lichten, nu de verzoekende partij zelf van oordeel was dat er geen enkel probleem was gezien er bij de afgifte geen probleem werd gemaakt en gezien zij gedurende de maanden dat de aanvraag hangende was evenmin enig bericht had ontvangen.

De Raad stelt echter vast dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij is om bij haar aanvraag al de voor haar nuttige documenten neer te leggen die naar haar mening haar aanspraken rechtvaardigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag duidelijk verzocht om binnen de drie maanden “bewijzen financiële steun in het land van herkomst/origine” of “bewijzen dat hij inwoonde bij de burger van de EU voordat hij in België aankwam” over te leggen.

In de mate dat zij er nog op alludeert dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit is geschonden omdat haar aanvraag door de gemeente werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat dit zou impliceren niet alleen dat alle documenten werden voorgelegd maar ook dat dit tot gevolg zou hebben dat de aanvraag moest worden ingewilligd, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij er vanzelfsprekend niet toe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging voor de “andere” familieleden van de burger van de Unie. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen en in het kader daarvan beschikt zij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.1.4. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld over de aanvraag, of dat zij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Het eerste en tweede middel zijn dan ook ongegrond.

2.2.1. In het derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien hij bij zijn

broer en schoonzus woont.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar schoonzus aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§32).*

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.*

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste en tweede middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op de volgende wijze:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van

betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. *In casu* betreft het bovendien een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Uit de motieven van het bevel blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen afhankelijkheidsrelatie wordt aangenomen tussen de verzoekende partij en haar schoonzus, en dat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Dat er geen belangenafweging zou zijn gebeurd in het licht, zoals de verzoekende partij meent te kunnen laten gelden, gaat dan ook niet op.

Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning met zijn broer en schoonzus, toont de verzoekende partij niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Zij toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar schoonzus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat de verzoekende partij zich niet op deze bepaling kan beroepen.

De verzoekende partij beroept zich ook op een beschermenswaardig privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat zij hier een privéleven heeft dat kan worden gehonoreerd door zich te beroepen op de voormelde bepaling. De verzoekende partij beweert weliswaar dat een terugkeer naar het land van herkomst haar onnoemelijk veel schade zal toebrengen, maar zij brengt daarvan geen begin van bewijs bij en zij preciseert evenmin welke schade zij bij terugkeer zou leiden. Eén en ander klemmt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij is geboren op 4 februari 1993 en zij volgens haar aankomstverklaring pas op 12 oktober 2016 in België is aangekomen. Derhalve is het geenszins kennelijk onredelijk te noemen dat de verwerende partij van oordeel is dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS